

EXPOSICIÓ 27 FEB / 26 ABR 2019

Aaron Perera / Alexandra Mostazo
Ariadna Costa / Dídac Humà
Eduard Claver Helena Roca
Laia Alfonso / Laia Vallespí
Marta Zurita / Mònica Cheong
Paloma Lambert / Patrícia Feliu
Sandra Östberg / Sara Rozas

FUNDACIÓ FELÍCIA FUSTER

[14] EN PRIMERA PERSONA

[14] EN PRIMERA PERSONA
EXPOSICIÓ D'OBRES I PROJECTES
DEL GRAU EN BELLES ARTS (UB)
DEL 27 DE FEBRER AL 26 D'ABRIL DE 2019

ESPAI EXPOSITIU
Fundació Felícia Fuster
C/ Camps i Fabrés, 3-11, baixos,
08006 - Barcelona

ALUMNES IMPLICATS

Aaron Perera
Alexandra Mostazo
Ariadna Costa
Dídac Humà
Eduard Claver
Helena Roca
Laia Alfonso
Laia Vallespi
Marta Zurita
Mònica Cheong
Paloma Lambert
Patrícia Feliu
Sandra Östberg
Sara Rozas

ORGANITZA I COORDINA

Art. Professió i Docència
Grup d'innovació docent de la Facultat de Belles Arts,
Universitat de Barcelona

EQUIP DOCENT

Jordi Morell, Núria Gual, Marta Negre,
Daniel Chust Peters, Teresa Pera,
Oriol Moreno Martí (Becari del GIDC)

DISSENY

Oriol M.Martí

AMB EL SUPORT

Fundació Felícia Fuster
Departament d'Arts Visuals i Disseny,
Facultat de Belles Arts - Universitat de Barcelona,
Programa de Recerca, Millora i Innovació
en la Docència i l'Aprenentatge (RIMDA) (UB)

[14] EN PRIMERA PERSONA

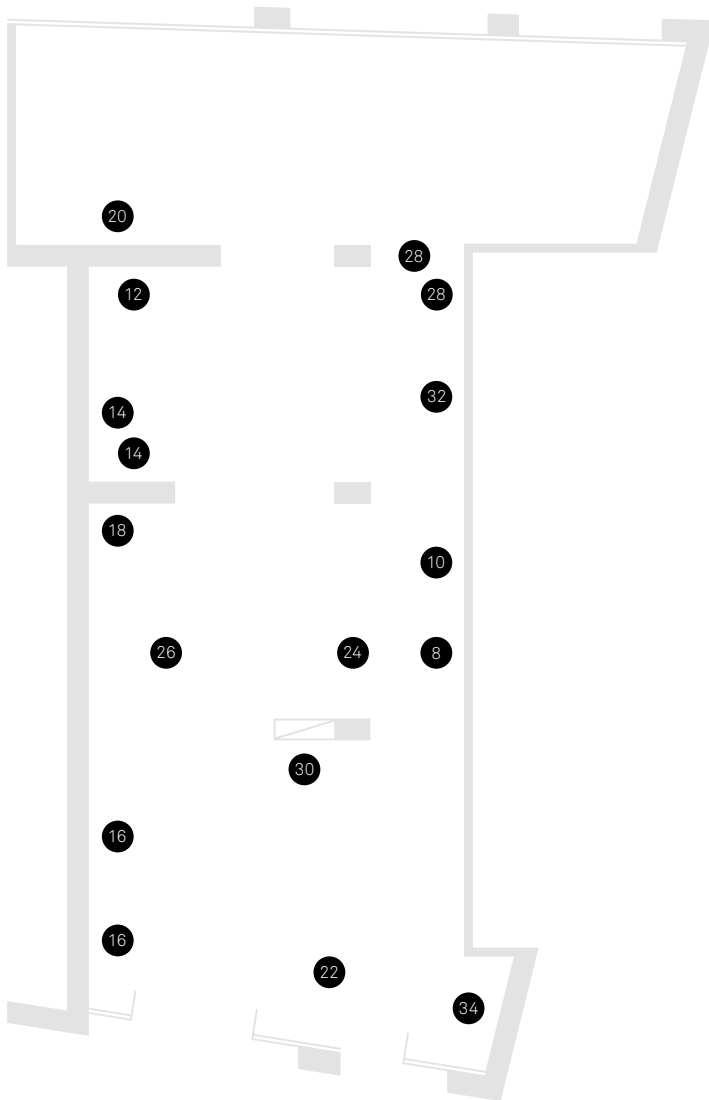
Recuerdo mi reacción a una observación típicamente luminosa de Kierkegaard: «Semejante relación, que se relaciona con su propio ser (es decir, un ser), debe haberse constituido a sí misma, o ha sido constituida por otra». El concepto me arrancó lágrimas de los ojos.¹

La nostra experiència prové de bon començament del fet de viure-la en primera persona. La compartim amb coneguts i també amb qui no coneixem. Així és com sorgeixen dues reflexions entorn de l'acció de mostrar-nos. La primera parteix de la complexitat del llenguatge. És a dir, d'analitzar la distància que s'estableix entre l'experiència estètica, emocional i cognitiva, i el resultat quan aquesta es formalitza en una obra determinada. La segona es refereix a la força cohesionadora del llenguatge, vivim immersos en un sistema de signes que determina les nostres pròpies experiències. Ras i curt, totes dues prenen forma d'arqueologia de la vivència.

Entorn d'aquestes reflexions, la proposta expositiva que presentem a la Fundació Felícia Fuster està formada per un conjunt d'obres de 14 estudiants realitzades en els primers cursos del grau en belles arts. Aquestes, més que no pas obres acabades i consolidades, reflecteixen processos de treball singulars i de formalització heterogènia. Peces que mostren els punts d'inflexió característics dels processos de recerca artístics iniciats en el marc de la formació acadèmica. Tot i que incipients, els treballs interpel·len l'espectador amb inquietuds personals. Un dels trets comuns és que presenten fets íntims i vitals, sensacions i preocupacions dels autors narrades *en primera persona*.

¹ Woody ALLEN (1996). *Cómo acabar de una vez por todas con la cultura*, Barcelona, Tusquets, p. 35.

PLÀNOL

OBRES

Aaron Perera / <i>Black box</i>	8
Alexandra Mostazo / <i>Llenguatge</i>	10
Ariadna Costa / <i>Caos</i>	12
Dídac Humà / <i>Màscara + Lady Lazarus</i>	14
Eduard Claver / <i>Sense Títol + Rhythm</i>	16
Helena Roca / <i>Sexe en espais públics</i>	18
Laia Alfonso / <i>Cada 28 dies</i>	20
Laia Vallespi / <i>Sense títol</i>	22
Marta Zurita / <i>Verdades y Mentiras “La Manada”</i>	24
Mònica Cheong / <i>Connexions II</i>	26
Paloma Lambert / <i>La Cura + Llorona</i>	28
Patrícia Feliu / <i>El que queda, Spam 97</i>	30
Sandra Östberg / <i>Objectes</i>	32
Sara Rozas / <i>Extraccions i mostrari de natura</i>	34

Aaron Perera / Lleida, 1999

Caja negra

8

Caja negra és el resultat d'una recerca en la qual la mateixa pràctica artística participa activament en la narració d'un context local. Per fer-ho, es va haver d'escollir (per afinitat, per afecte, per ideologia o per rebuig) un entorn, un col·lectiu, una comunitat o un territori per intervenir-hi amb un gest simbòlic. En el meu cas, vaig decidir dirigir la proposta sobre la meva persona.

Caja negra és una petita caixa tintada de negre que conté una col·lecció de missatges pejoratius i de menyspreu que he rebut els darrers anys. Tots aquests han estat emesos, tant en privat com en públic, per un grup de persones a través de les xarxes socials.

Amb la voluntat de compartir experiències, opto per deixar la caixa entreoberta.

Caja negra

Capsa de cartó amb fotografies

impreses en paper i folrades

18,5 × 18,5 × 18,5 cm

2018

Fotografia: Detall de l'obra.

L'obra exposada indaga en els llenguatges i els discursos que s'amaguen darrere d'un detall, el qual pertany a alguna cosa més grossa i complexa. En aquest cas, m'he fixat en botons. Si els observem, podrem esbrinar de quina època són o en quina roba estaven cosits i, probablement, imaginar com era la persona que els portava. Amb la voluntat de cercar informació sobre el meu passat familiar, vaig seleccionar per a aquesta peça uns botons que formaven part d'indumentàries de generacions passades. Vaig partir del recull fotogràfic de la família i d'establir relacions entre les persones que sortien en les imatges i les peces de roba guardada. Finalment, es detallen un seguit de dades personals que estaven ocultes darrere de cadascun dels botons. D'aquesta manera, es retrata un grup de persones properes a mi, com si es tractés d'una mena de genealogia.

Llenguatge

Botons cosits sobre tela de cotó

80 × 28 cm

2018

Fotografia d'arxiu

15 × 20 cm

1985

Fotografia: Detall de l'obra.

LLUISA, 1995, BODA

DIEGO, 1989, GRADUACIÓ

Ariadna Costa / Masnou, 1999

Caos

12

Segons la tradició grega, primer va existir el Caos i, a partir d'aquest, tota la resta.

En el present projecte he volgut aprofundir una mica més en aquest concepte i apropar-lo a una visió més actual.

A la nostra cultura, el caos ha derivat cap a una idea més abstracta, a un estat de les coses, referit al seu desordre. Però no són les coses les que creen el caos, sinó que seríem nosaltres els que l'originem. Penso que el caos viu en el cap de cadascú. Cada persona té un caos en el seu interior format per pensaments que no ha pogut ordenar, i és decisió seva endreçar-los o no. El que veieu en el quadre és la representació del que podria ser el meu caos.

Espero haver-me apropiat a allò que pot arribar a sentir l'espectador sobre aquest concepte; al cap i a la fi, les persones no som tan diferents.

Caos

Oli i carbonet sobre tela

116 × 89 cm

2018

Fotografia: Detall de l'obra.

D'observar-me, vaig veure en mi aquella sensació d'estar tancat. D'aquell fracassat intent de respirar, de sortir a la superfície i de, per fi, poder inspirar. Però no. Tot era una fal·làcia, una fal·làcia dins del meu cap. Imaginacions que transcorren d'una banda a l'altra, també atrapades, i que quant més temps passen en aquell lloc, més petites es fan i més arrapada tinc aquella pell que m'ofega i se'm fica per dins. Una falsa pell que em tapa i no em deixa veure-hi, però que alhora em guia. Una màscara que em dona forma i amb la qual em noto segur, però que no és res més que una pel·lícula, una capa exterior que em vesteix i que, com un escut, em protegeix.

Tot seran màscares i tot seran bosses, perquè totes tindran una intenció. Totes s'hauran generat en una composició de sentiments i sensacions. I de la mateixa manera sorgeixen les etiquetes, que ens classifiquen i ens posicionen per sobre dels altres. La veritat no és tant en la forma, sinó en el fons. És a dir, en la nostra ànima i no en el cos. En el significat i no en el significat. En l'interior i no únicament en l'exterior...

Màscara (I), (II) i (III)

Escaiola i bossa de plàstic
29 × 17 × 12 cm c/u.
2017

Lady Lazarus

Acrílic i oli sobre tela
81 × 65 cm
2017

Fotografia: Màscara (III)

Fer sempre és decidir. I entre molts fets, com pot ser el llenguatge expressiu, hom pot decidir si prefereix el traç de la línia o la taca de color. Si vol treballar amb formes o sensacions, si es decanta per la figura o pel fons. Si interessen discursos particulars o universals, si afina l'oïda a les notes (els sorolls) o als silencis, si cal saber-se les melodies o deixar-se acompanyar pels ritmes que les componen, si és preferible dirigir-se cap a situacions límit o cap a l'infinit. Si per descobrir discursos més plens s'ha de destrenar entre el tangible o l'immaterial, si és més atractiva la varietat o la unitat. Cal començar a decidir si omplen més els moviments o les pauses, els fets absoluts o els relatius.

L'obra que presento és un conjunt de dues sèries de cinc peces cada una. Són obres monocromes treballades exclusivament en negre.

Sense títol

Carbonet i sutge sobre paper aquarel·la
50 x 70 cm c/u.
2018

Rhythm

Relleus en sec sobre paper Fabriano
29,7 x 21 cm (llibre de 60 pàgines)
2017

Fotografia: Detall de l'obra *Sense títol*.

Helena Roca / Lleida, 1999

Sexe en espais públics

18

L'obra exposada forma part d'una línia de recerca sobre la privatització temporal d'un conjunt d'espais públics en l'àmbit personal.

En aquest cas, es localitzen sobre uns plànols indrets on s'han dut a terme relacions sexuals per part de l'artista. El resultat esdevé una mena de cartografia que visibilitza unes accions íntimes i socialment tabús, com ho és el sexe. Tot plegat propicia cert punt de morbositat, tant per les dades de geolocalització com per l'alteració de l'espai públic.

D'aquesta manera, es pretén qüestionar fins a quin punt un indret el podem arribar a convertir, en determinats moments, en un entorn privat, com ara quan dos individus s'hi troben físicament.

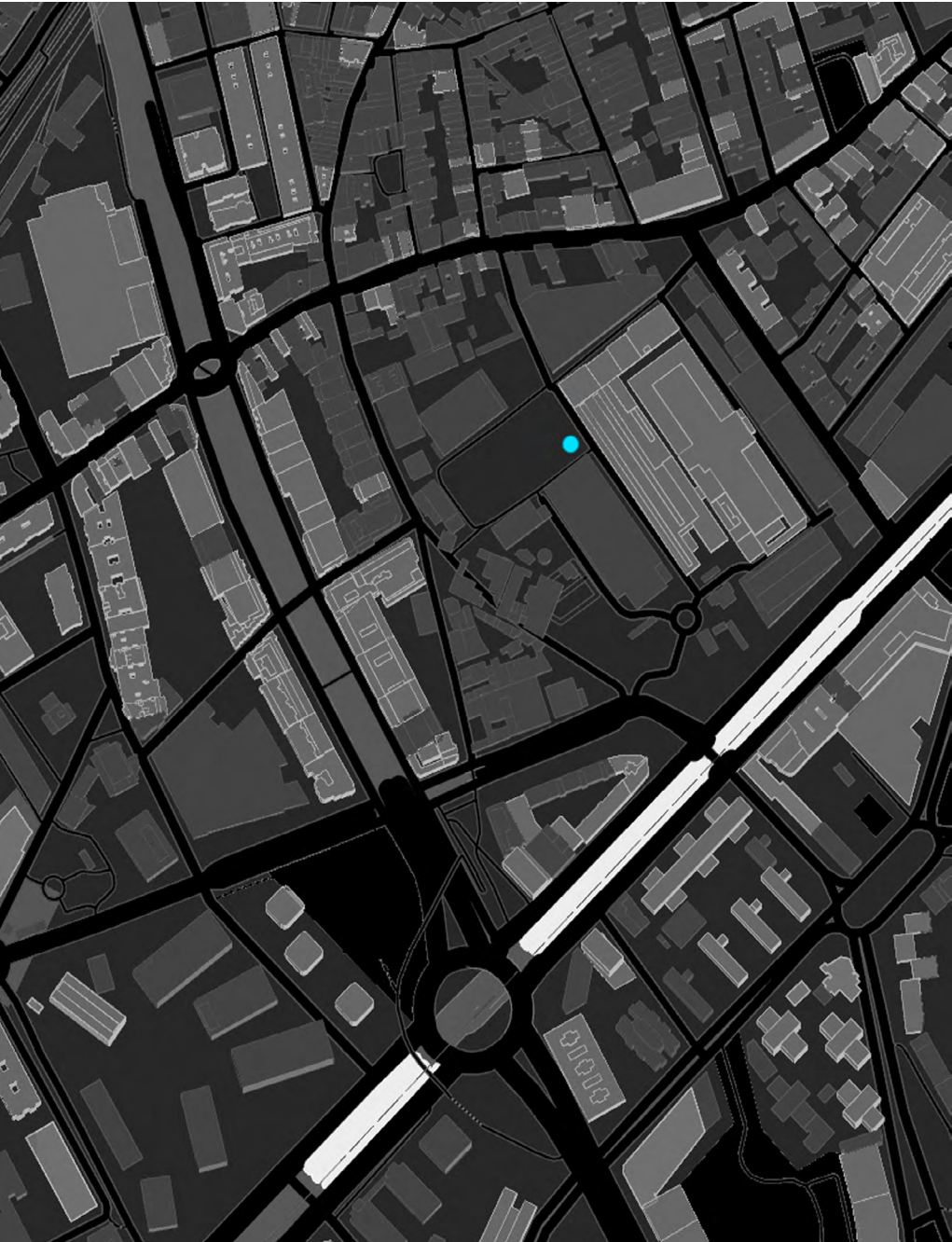
Sexe en espais públics

Impressió digital i text sobre paper

29,7 × 21 cm c/u.

2018

Fotografia: Detall de l'obra.

Laia Alfonso / Barcelona, 1999

Cada 28 dies

20

Cada 28 dies neix a partir del record de la meua àvia, que explicava que quan una dona té el període és com si es trenqués, en el seu interior, un llit que estava a punt per al nadó que no tindrà. És una peça en constant creixement, que es compon d'una sèrie de flascons en forma de caps de nadó, fets de parafina, que contenen líquid vermell dins.

La suma dels flascons correspon als meus propis períodes esmentats i estan etiquetats amb números de sèrie.

La transparència del material emprat i la il·luminació propicien un ambient íntim que acostava l'espectador a la meua experiència de la menstruació i també a la pressió social que pateix la dona envers la maternitat.

Cada 28 dies

Instal·lació, diversos materials

70 × 130 cm

2018

Fotografia: Detall de l'obra.

Sense títol es compon d'un conjunt d'objectes, maldestres, col·locats en bosses de plàstic. A cada un d'aquests objectes, amb les seves històries, els atribueixo la identitat de record. Construeixo, així, una mena de col·lecció de proves d'una existència. Però què desvelaríem de la persona si s'examinen aquests «records materials»? En què es converteixen aquests objectes si no es coneix la persona que hi ha al darrere? I si no hi és ella per explicar-los?

La peça cerca interpel·lar les espectadores sobre com ens poden reconèixer en els nostres objectes i, alhora, sobre el fet que d'altres també puguin identificar-s'hi. D'aquesta manera, es pretén reflexionar sobre la identitat a través del record i la seva absència, així com sobre les relacions que s'estableixen en el moment de configurar-se.

Sense títol
Objectes sobre taula
90 × 60 cm
2018

Fotografia: Detall de l'obra.

Marta Zurita / Barcelona, 1999

Verdades y mentidas “La Manada”

10 de maig de 2018. Concentració en contra de la sentència a La Manada (plaça de Sant Jaume, Barcelona).

Pregunto a divuit persones desconegudes si em poden explicar tres anècdotes, fets o històries. No en sabem mai la identitat ni si el que ens diuen és veritat o mentida. El joc, per tant, consisteix que el públic interactuï amb les cartes, i intueixi des del seu criteri personal què pot ser veritat o mentida d'aquella persona a través d'una sola imatge.

El material obtingut i que es presenta en aquesta obra és una baralla de divuit cartes, en cada una de les quals hi ha una fotografia de la persona desconeguda juntament amb les seves tres frases. Es reuneixen en una capsa de cartes amb el títol *Verdades y mentiras «La Manada»*.

Verdades y mentidas “La Manada”

Impressió digital sobre cartolina

28 cartes, 12 × 19,5 cm c/u.

2018

Fotografia: Detall de l'obra.

La peça que presento forma part de la sèrie «Connexions», en la qual s'investiguen els vincles i les relacions, siguin visibles o no, entre individus. Concretament *Connexions II* ens parla dels fils que uneixen persones, en aquest cas en una unió d'estima, i com ens afecten malgrat que no es vegin. El recurs de penjar l'obra del sostre, fent-la mòbil, l'exposa físicament al que passa al seu voltant. Els lleus moviments i les tensions generades ens evoquen les relacions personals mateixes. El paper és la matèria primera de l'obra. Les seves diverses capes evoquen la pell, així com les emocions més profundes: les capes exteriors sovint són més aspres i les fràgils són les més interiors.

Connexions II

Paper pergamí, paper Japó de cànem,
paper Japó gampi, fil DMC
140 × 33 × 27 cm
2018

Fotografia: Detall de l'obra.

La Cura

La cura ens parla del consol.

Concretament sobre la valentia de demandar ajuda en moments de dolor. Unes mans conegudes que ens abracin i ens ofereixin un espai on plorar i respirar ens reconforten.

La Cura

Tela de tul brodada amb fil de cotó

273 × 50 cm

2018

Llorona

Llana brodada

115 × 53 cm

2018

Fotografia: Detall de l'obra *La Cura*.

Patrícia Feliu / Terrassa, 1999

El que queda, Spam 97

30

El que queda, Spam 97 és un petit retrat dels meus pares. Se situa en una sèrie de peces petites anomenades *spams*: residus encapsulats en guix on s'amaguen objectes, que estaven a la meva disposició per manipular-los.

En l'obra que presento, la meva intenció va ser «desenterrar» una nevera petita de joguina de la meva infància i una placa que el meu pare li va regalar a la meva mare amb els seus noms gravats.

El que queda, Spam 97
Guix, objectes personals
10 × 15 cm
2018

Fotografia: Detall de l'obra.

Les peces exposades formen part d'una línia de recerca que explora els significats i les connotacions que tenen certs objectes. De fet, són intents d'entendre quin paper tenen i com ens hi relacionem.

Els objectes tractats en aquest cas han estat trobats pel carrer, comprats en mercats ambulants o simplement descoberts a la meua habitació.

Segons el vincle que hi estableixo, i les idees que em suggereixen, en congelo alguns. Malgrat que semblen aturats en el temps, participen en la construcció de noves narratives.

Embolcall de formatge

Objectes i resina de polièster

14 × 7 × 8 cm

2018

Mitjó amb purpurina

Objectes i resina de polièster

14 × 7 × 9 cm

2018

Mocador de paper amb mocs i màscara de pestanyes

Objectes i resina de polièster

14 × 7 × 8,5 cm

2018

Fotografia: Detall de l'obra.

mostrari m. [LC] [ECT] Col·lecció de mostres d'un fabricant, d'un comerciant, etc. (IEC. *Diccionari de la llengua catalana*, 2a ed.)

La sèrie que presento és una petita mostra del que podria ser: una col·lecció inabastable d'elements replicats de matèria orgànica que trobem presents en la natura.

De fet, la voluntat de l'ésser humà en imitar i replicar les formes orgàniques o els elements naturals que ens envolten ha estat constant en la nostra història. Pensem en àmbits tan diversos com en l'arquitectura, el disseny, l'art, la ciència o l'enginyeria. Fàcilment hi trobaríem molts exemples. Amb aquestes peces he volgut fer presents, i de manera tangible, petites extraccions del meu entorn. Així, poder tocar i notar textures orgàniques de qualitats singulars ens remet visualment al món vegetal.

Extraccions i mostrari de natura

Motlles perduts d'elements naturals,
pintura, paper japonès, resina acrílica,
Porex i Aguaplast
25 cm Ø × 3 cm c/u.
2018

Fotografia: Detall de l'obra.

Fundació
Felícia Fuster

Professió i Docència
Equip d'Innovació i Recerca

UNIVERSITAT DE
BARCELONA

Facultat de Belles Arts